

1987

Teater • film • m

Inte illa träffa folksjälen

Burträskar'a:
Kwirhöken (Siljum)

Det finns de som hanterar den svenska spelmansmusiken skickligt men pliktskyldigt. Det finns de som tar den ut i världen, för att möta andra stilar och klanger. Och så finns det sådana som Burträskar'a som varken spelar för pliktens eller världens skull.

skivor onsdag

De förvaltar den västerbottniska musiken, men inte på det vaktmästaraktiga sättet. Somt är gammalt, somt är nytt och vad som är vad har ingen större betydelse i Burträskar'as händer.

De förfinar sina uttrycksmedel i ett finurligt ensemblespel. Det bygger på en samspelet och lätt-rörlig, tre man stark fiolkedja, med uppbackning från gitarren, dragspel, domra och bas.

Bäst tycker jag om de låtar där Burträskar'a tydligast sätter egna avtryck: den markerade, jazzpräglade baslinjen i en polska, det spefulla parspelet i en nidvisa, gitarrduetten i en vals.

Emellanåt spelar de med äppelkindad renlevnadsiver. Ibland rör de hjärtesträngarna och träffar folksjälen. Det är inte illa.

KLAS GUSTAFSON